

Шторми і гавані подружжя Боднарів

Третього квітня народний депутат від БЮТ Ольга Боднар та її чоловік Олександр святкуватимуть двадцятиріччя сімейного життя

Олена ГУТЯНСЬКА

– Пане Олександр, ви – випускник морської академії, у минулому – моряк далекого плавання. Тож, мабуть, логічно запитати: хто в домі капітан?

– Добре запитання. Дружина каже, що я, я думаю, що вона. А донька просто командує. Якщо говорити про відповідальність, то по фінансовій лінії капітан у нас Ольга, а щодо побуту, дому – мабуть, я. Адже я проводжу вдома більше часу, ніж вона, дитину забираю із садочка, годую її, бавлюся з нею...

Свою першу і єдину дитину подружжя Боднарів чекало довгих сімнадцять років. І коли вона нарешті народилася, дали їй ім'я першої жінки на Землі. «Очки мамині, личко мамине, коси мамині, щічки – татові», – сміється щасливий батько. І вдача мамина: коли вже щось вирішила, неодмінно досягне свого, завжди має власну думку, а це, кажуть виховательки в дитсадку, дуже добре. Нещодавно батьки помітили у дівчинки рідкісний хист: вона майстерно імітує голоси і звуки. Трирічна Єва частіше за мультяшки дивиться разом із татом пряму трансляцію з пленарних засідань Верховної Ради – маму вона бачить більше по телевізору, ніж удома.

– Де ви познайомилися з майбутньою дружиною?

– Ми з одного села на Вінниччині. Щоправда, Ольга, донька військово-службовця, одразу після народження виїхала до Литви, але потім щоліта приїздила і ми зустрічалися. Я дарував їй щовечора оберемки квітів, обірвав майже всі клумби. А закінчивши фізичний факультет університету Шевченка, вона приїхала до мене на Сахалін. Як дружина декабриста...

Однак дружиною ще належало стати. До прикордонної зони дівчина приїхала за викликом Олександра, і тут закохані потрапили в зачароване коло: їх не розписували тому, що Ольга не була прописана на Сахаліні, а прописувати відмовлялися, бо вони не були розписані. Зрештою, довелося з'їздити до Хабаровського краю, де їхній приятель, голова сільради, зареєстрував шлюб без зайвих формальностей.

Рейси в Олександра були нетривалі – тиждень-півтора, до Японії і назад, тож заскучати по-справжньому Ольга не встигала, але побут на Сахаліні перевершив найгірші очікування: з житлом було дуже складно, гуртожиток виявився без води, без нормального опалення, холоднеча в ньому стояла страшенна.

– І вона не жалкувала з приводу свого рішення?

– Ні, я її не раз про це запитував. Ольга завжди відповідала: «Мені добре там, де ти». Вона часто ходила зі мною в каботажні рейси, разом ми обійшли весь Далекий Схід – від Находки до Магадана і Москальво.

А потім морякам дозволили раз на рік брати дружин із собою в закордонні рейси. Один із них, у який разом із чоловіком вирушила й Ольга, затягнувся, і вона провела на судні майже шість місяців, мандруючи між Китаєм та Японією.

– Кажуть, жінка на кораблі – це погано. Чи коли рідна дружина, це навпаки – добре?

– То забобони. Вона допомагала всьому екіпажеві. А коли дізналися про Ольжині кулінарні таланти, їй навіть запропонували попрацювати кухарем, бо кок у нас був якийсь не дуже... Але готувати на таку велику кількість їдоків вона не наважилася. А мене «підгодувала». У мене вахта була з четвертої до восьмої ранку і з четвертої до восьмої вечора. І вона вставала о третій, готувала мені якийсь «нічний» сніданочок. А взагалі, на кораблі їй було дуже цікаво. Адже в морі така краса! Світанок – це щось неперевершене. І запах, і краєвид...

– Важко бути чоловіком жінки-політика?

– І так, і ні. Важко, тому що частина роботи, зокрема жіночої, лягає на твої плечі, і взагалі хотілося б, аби вона більше була вдома, з нами, а з другого боку – я радий, що вона займається улюбленою справою, самореалізується. У мене свого часу це якось не вийшло, то хай вона буде успішною.

В Олександра Боднара все вийшло б. Але втрутилися обставини. У 1992 році постало питання про прийняття громадянства – російського чи українського. Ставати громадянином Росії Олександр не хотів – він народився й виріс в Україні і відчував себе українцем. Прийняття українського означало, що або ти повертаєшся в Україну, або лишаєшся, але почуватимешся людиною другого гатунку: роботи на таких суднах, як раніше, у пароплаванні не дадуть. «Збираймо речі і їдьмо додому», – сказала тоді Ольга.

За цей вибір подружжю довелося сплатити чималу ціну. На початку в прямому сенсі не було на що жити. Судновому інженерові-механіку знайти роботу за фахом виявилось дуже складно, хіба що на річфлоті, але ж і той почав розпадатися – судна вже стояли. Доходило до того, що Олек-

сандр їздив у село до сестри, привозив звідти мішок борошна, і коржі з того борошна з водою, навіть без олії, – це все, що в них було на столі. Першою влаштувалася на роботу Ольга – до редакції газети вільних профспілок «Міст». І невдовзі принесла додому першу зарплатню – 20 доларів. Олександрові знайшли роботу знайомі – у фірмі, що продавала комп'ютери.

– Що допомогло вам пережити ті часи?

– Взаєморозуміння. Жоден з нас не нарікав ані на долю, ані на іншого, не говорив: от, ти заробляєш стільки, а я – стільки. Про гроші мови взагалі ніколи не було. І навіть у найтяжчі моменти, я дякую за це Богові, ми ніколи не сварилися. Буквально нещодавно я їй кажу: «Стривай, так це ж ми разом двадцять років!» Як один день, увяляєте?

Нарізно вони навіть не відпочивають ніколи. У вихідні, якщо Ольга не працює, виїздять за місто – в Ірпінь до друзів, ще кудись, аби не сидіти вдома. А відпустку, оскільки обоє закохані в море, зазвичай проводять у Криму.

– Пане Олександр, як колишній моряк дивиться на море, коли він лежить на пляжі?

– Серце щемить. А особливо, якщо на обрії проходить судно чи вдаліні стоїть на рейді. Хочеться сісти на рейдовий катер, поїхати туди, походити... Але ж хто тебе пустить! Маємо мрію – вирушити у якийсь, хай невеличкий, круїз саме на судні, щоб вдихнути це повітря, згадати минуле... Це ж такий специфічний запах! А машинне відділення – то взагалі!!! Коли заходиш туди, чуєш цей шум... Залишивши роботу, я довго не міг спати вночі: немає тієї вібрації, немає того шуму. Лежиш – чогось не вистачає. Згодом звик. Сьогодні працюю заступником директора з технічних питань у поліграфічній фірмі. Але море мені сниться.

Удома в них теж є улюблені заняття. Пан Олександр запевняє, що його дружина може приготувати «кашу із сокири»: наче з нічого робить щось надзвичайно смачне – без будь-яких рецептів, з голови. Правду кажуть: душу вкладеш – і страва буде смачна. Хоча їсти разом, по-сімейному, як це годилося б, їм майже ніколи не випадає. Хіба що вечеряти – і то не завжди.

Додому вона приходить о дев'ятій, десятій вечора, інколи навіть пізніше. Втоmlена, нерідка розчарована наслідками пленарного дня, тим, що їй і колегам по фракції та коаліції знову не вдалося результативно попрацювати – чи то через небажання опонентів розділити їхнє бачення того

або іншого важливого питання, чи то через блокування самої можливості будь-якої роботи в сесійній залі. Вона входить у свою гавань і...

– І що далі?

– Поки Ольга піднімається ліфтом, я заварюю їй чай, який вона дуже любить, – або чорний, або зелений, із цитриною. Найперше її запитання – це з порога: як Єва, чи вона їла? Потім перевдягається, я даю їй чаю, вона сідає в крісло перед комп'ютером, заходить у «собачий» форум, там спілкується з любителями тварин, читає новини і так заспокоюється і розслабляється.

– Які хобі в пані Ольги?

– Вона ідеально плете. Ми всі ходимо в сплєтених нею речах. А ще колекціонує фігурки жабок – має вже цілу колекцію на окремій полиці. Поруч нагороди нашого собаки – німецького дога. Він заслужений, ми з ним їздимо на виставки, у тому числі міжнародні. Ще маємо сіамську кішку. Ми дуже любимо своїх тварин – вони в нас як члени сім'ї... І Єва цим користується. Собака ляже, вона сяде на нього верхи, повзає по ньому, а він терпить...

– Чим любите займатися вдома ви?

– Працювати руками – складати щось дрібне, щось п'яти, одне слово – люблю тонку роботу. Можу сидіти, годинами порпатися – і не набридає.

Вони обоє комфортно почувуються у своєму домі, незалежно від того, що відбувається за його стінами. У цій фортеці вони захищені, їм добре разом. Вона стрімко летить уперед, він забезпечує їй надійний тил, що дає їй можливість летіти.

– А чого ще ви хотіли б у цьому житті?

– Можливо, це банально, але – здоров'я для всієї родини. А ще – свою дачку, маленький будиночок, щоб можна було виїхати з міста на суботу-неділю, побути на природі. Я знаю, там було б дуже багато квітів (Ольга страшенно їх любить), травичка, щоб собаці бігати, і – ніякої картоплі!

– І останнє запитання. До якого сімейного ювілею буде ще одне свято. Жіноче. Як ви привітаєте свою вірну подругу?

– Я не люблю матеріальних подарунків. Якось на день народження Ольги я потай від неї запросив наших друзів з різних міст і зібрав їх у невеличкому кафе. Для неї це був такий сюрприз! От і цього разу хочу зробити їй щось приємне і несподіване.

Усе, про що йшлося вище, – лише один зріз життя Ольги Боднар. Надзвичайно багатого, цілеспрямованого і, як сказала б, – мужнього. Матьовничка Клембієвка на Вінниччині. Дитинство і юні роки в Литві, коли ця країна саме проголосила свою незалежність. Нелегкий шлях до звання майстра з кульової стрільби з пістолета. Диплом фізика, здобутий у Київському університеті імені Шевченка. Викладання в Далекосхідному морському училищі. Навчання в Національній академії внутрішніх справ України. Володіння п'ятьма мовами. Грунтовне політологічне дослідження «Антисемітизм в Україні»... Народний депутат п'ятого й шостого скликань Верховної Ради, у минулому – завідувачка секретаріату фракції БЮТ, Ольга Боднар розробила понад 200 нових законопроектів та поправок до вже прийнятих. Вперед і тільки вперед: сьогодні ця невтомна жінка – ще й аспірант при Інституті законодавства ВР України.